

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci navrhovateľa: **MAC TV, s.r.o.**, so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, *právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s.r.o.*, so sídlom Miletičova 5B, 821 08 Bratislava, proti odporcovi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu Slovenskej republiky**, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, Bratislava, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/027/2014 zo dňa 29. apríla 2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 29. apríla 2014, č. RP/027/2014 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť súdny poplatok vo výške **500 €** na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu **do 3 dní** od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/027/2014 zo dňa 29.04.2014, Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „odporkyňa“ alebo „Rada“), vydaným v správnom konaní č. 108/SKO/2014, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, h/, zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z. alebo zákon o vysielaní a retransmisii), postupom podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii rozhodla tak, že navrhovateľovi uložila podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ uvedeného zákona vo výške 7000 € za porušenie povinností ustanovených v § 34 ods. 1, § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.. Súčasne vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods.16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Úhrnná sankcia bola uložená za porušenie nasledujúcich povinností:

Povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 1 zákona 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ odvysielala dňa 23.11.2013 v čase cca o 20:21:57 hod. a cca o 20:28:43 hod. pred a po programe Najlepšie počasie komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť MedicProgress, a.s., ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. bez toho, aby bol v čase o cca 20:21:57 hod. na konci komunikátu a v čase o cca 20:28:43 hod. na začiatku komunikátu rozoznateľný a zreteľne oddelený od iných častí programovej služby tak, aby nebol zameniteľný s inými zložkami programovej služby;

Povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že program „Čierny blesk“ odvysielaný na programovej službe JOJ dňa 23.11.2013 o cca 20:30 hod. v trvaní cca 145 minút a 19 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil zaradením

reklamy päťkrát;

Povinnosti ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 23.11.2013 odvysielal komunikáty označujúce sponzorov a napĺňajúce definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a reklamné bloky, v rozsahu prevyšujúcom povolený časový rozsah a to v čase od 20:00:00 hod. do 20:59:59 hod. v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 28 sekúnd, v čase od 21:00:00 hod. do 21:59:59 hod. v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 20 sekúnd, v čase od 22:00:00 hod. do 22:59:59 hod. v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 17 sekúnd.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok ktorým žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach, nakoľko napadnuté rozhodnutie odporkyne vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, zároveň je nedostatočné na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výrok nepadnutého rozhodnutia je nepresný a neurčitý, následne nepreskúmateľný, predovšetkým pre to, že neobsahuje spôsob spáchania skutku, akým mal navrhovateľ porušiť povinnosť, najmä konkrétny spôsob spáchania skutku a presnú identifikáciu komunikátov, ktoré mali napĺňať definíciu reklamy, vrátane popisu, akým spôsobom mali túto definíciu naplniť. Rada vo svojom oznámení o začatí správneho konania, ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú záznam z vysielania programu, prepis/popis skutkového stavu, k čomu s poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii v spojení s § 34 ods. 2 a 4 a § 22 správneho poriadku namietal, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamu z vysielania predmetného programu, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s uvedenými ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Vykonanie dôkazov, resp. vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazov (ohliadky predmetného záznamu z vysielania) má pre vysielateľa

ako účastníka správneho konania zásadný význam. Ak Rada nevykonala dôkazy, o ktorých tvrdí, že sa s nimi oboznámila, alebo o ich vykonaní nevyhotovila zápisnicu, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce, navyiac v rozpore s obsahom spisov. Považoval za veľmi podstatnú aj skutočnosť, že nielen hodnotenie, ale aj samotná selekcia do analýzy prepisu/popisu je prejavom subjektívneho náhľadu na vec, takže by v prípade, ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo by k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/zamestnanci namiesto osobného rozhodovania členov Rady.

V odvolaní ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť rozhodnutia, vadu konania, zistenie skutkového stavu nedostačujúce na posúdenie veci nakoľko citujúc právnu úpravu § 35 zákona č. 308/2000 Z. z. tvrdil, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodit' viacero interpretácií otázky možnosti prerušenia vysielaním reklamy alebo telenákupu v rámci časových úsekov vysielania nadväzujúcich na 30 minút trvajúce vysielanie. Nesúhlasil s právnym výkladom prijatým Radou a nakoľko predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodit' záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom „reklamných“ prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových úsekov vysielaného programu, ak zároveň čas venovaný „mediálnej komerčnej komunikácii“ nepresiahne časový úsek 12 minút počas jednej hodiny vysielania. Pri takomto výklade by vysielateľ predmetné ustanovenie neporušil. Poukázal na právnu úpravu ustanovenia čl. 20 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010, ktoré bolo transponované do zákona č. 308/2000 Z. z. a nie je v tejto otázke jednoznačné a vytýkal Rade, že sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberala nejednoznačnosťou tohto ustanovenia a bez akýchkoľvek relevantných dôvodov len konštatuje, že musí ísť o jedno reklamné prerušenie v každom 30-minútovom úseku a to bez toho, aby priblížila svoj výklad relevantným ustanovením príslušných smerníc, ktoré obsahujú úpravu prerušovania vysielaných programov, alebo predložila ďalšie dôkazy na podporu svojho tvrdenia o predmetnom výklade uvedeného ustanovenia zákona o vysielaní. Vytýkaný nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Vyslovil názor, že je viac ako jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou, a teda pri jej hodnotení

je potrebné aplikovať zásadu *in dubio mitius*, t.j. v rozsahu menej obmedzujúcim spôsob splnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní a retransmisii, ktoré je Rada povinná na predmetnú vec aplikovať. Mal za to, že ustanovenie čl. 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní, nedáva jasnú odpoveď na otázku, či je možné v rámci 30-minútového časového úseku prerušiť vysielaný program jedným alebo viacerými reklamnými prerušeniami, resp. či v prípade, ak vysielateľ v 30-minútovom časovom úseku program nepreruší, automaticky stráca právo na prerušenie programu v inom 30-minútovom časovom úseku. Uviedol, že nakoľko ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii predstavuje transpozíciu ustanovenia čl. 20 ods. 2 Smernice, Rada ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní na prejednávajúcu vec aplikovať príslušné ustanovenia zákona o vysielaní v súlade s právnymi aktmi EÚ, pričom možná aplikácia predmetného nejasného ustanovenia v prejednávanej veci však znamená výklad práva EÚ, ku ktorému je vecne oprávnený jedine Súdny dvor EÚ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácii ustanovenia čl. 20 ods. 2 Smernice.

Zdôraznil nutnosť vysporiadať sa s otázkou odlišnosti reklamy a sponzorských odkazov (komunikátov), nakoľko podľa jeho názoru odvysielané komunikáty nenaplnili definíciu reklamy, a preto nemôže v súvislosti s nimi dôjsť k aplikácii ustanovení § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.. Každý vysielaný komerčný komunikát je potrebné posudzovať komplexne a je pri tom potrebné zohľadniť všetky rozhodné aspekty vo vzájomných súvislostiach a porovnať, ktoré z nich sú v konkrétnom prípade významnejšie a ktoré ustupujú do úzadia. Podstatnou skutočnosťou je celkové vyznenie komerčného komunikátu a nie jeho izolované čiastkové aspekty. Rada v napadnutom rozhodnutí rozsiahlo poukazovala na vymedzovanie definičných znakov reklamy a ich aplikáciu na posúdenie sponzorských odkazov, avšak pritom sa nevyhla subjektívnym záverom, ktoré podľa navrhovateľa nemožno aplikovať na prejednávajúcu vec, nakoľko nezohľadňujú rozhodné aspekty jednotlivých komunikátov a ich celkové vyznenie pre diváka. Zmienku o určitej vlastnosti výroku samú osebe nemožno považovať za zdôraznenie vlastnosti presvedčajúcej diváka ku kúpe výrobku, ani za porovnanie s inými výrobkami na trhu. Jediným rozlišovacím kritériom pre určenie, či ide o reklamu alebo o sponzorský odkaz je účel sledovaný odvysielaným komunikátom. Sponzorský odkaz v zmysle zákonnej definície môže obsahovať reklamné oznámenie

v širšom slova zmysle, propagujúce obchodné meno, služby, tovary alebo napr. slogan sponzora programu. Účelom sponzorského odkazu je vytváranie alebo upevňovanie dobrej povesti alebo mena sponzora. Sponzoring a reklama sa spravidla vzájomne prelínajú. Sám o sebe nemôže byť považovaný za nedovolený taký sponzorský odkaz, ktorého podstatným obsahom je odkaz na službu, výrobok a iný výkon vyrábaný, priamo alebo nepriamo distribuovaný sponzorujúcim subjektom. Snaha o oslovenie nových zákazníkov je pritom legitímnym cieľom sponzorovania (Rozhodnutie Nejvyššího správného soudu České republiky sp. zn. 7As/88/2010). O reklamu ide vtedy, ak odvysielaná informácia je natoľko agresívna, že jej účelom je podpora predaja a nákupu. Naopak o reklamu nepôjde vtedy, ak odvysielaná informácia bude mať prevažne informatívny charakter a sleduje účel, ktorým je snaha sponzora o vytvorenie alebo udržanie dobrého mena sponzora alebo svojich výrobkov u divákov.

Pre vyslovenie jednoznačného záveru o sledovanom účele odvysielaného komerčného komunikátu je potrebné skúmať celkové vyznenie komunikátu, najmä komplexné hodnotenie komunikátu, dĺžku spotu, objekt komunikátu, dynamickosť komunikátu, zaradenie komunikátu, označenie komunikátu, presvedčavý charakter, porovnávanie reklamovaného výrobku alebo služby s inými výrobkami alebo službami. Z týchto hľadísk vyhodnotil sporné komunikáty sponzorov MedicProgress, a.s. (Konopné mazanie), CITROËN SLOVAKIA, s.r.o. (Citroën C4 Picasso), COOP Jednota Slovensko (najlepšie domáce potraviny) tak, že nenapĺňajú ani len čiastkový znak reklamy a z ich komplexného posúdenia vyplýva, že napĺňajú definičné znaky sponzorského odkazu v zmysle citovanej judikatúry súdov Českej republiky.

Oporca vo svojom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa žiadal napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Nesúhlasil s námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a zastával názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona. Rozhodnutie je riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov. Výšku uloženej sankcie – pokuty, považoval rovnako za plne odôvodnenú tvrdiac, že v predmetnom správnom konaní sa riadne vyrovnal s argumentmi navrhovateľa, napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani jeho postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady,

ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke navrhovateľa vo vzťahu k nezákonnosti vykonania dôkazu uviedol, že podkladom pre vydanie rozhodnutia sú podľa správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci, záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav, pričom rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Vzhľadom na právnu úpravu ustanovenú v § 34 ods. 3 správneho poriadku bol navrhovateľ povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správne konaniu dôkazy, ktoré sú mu známe. Poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, mal za to, že Rada poskytla navrhovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bol súčasne poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije Rada rozhodne aj bez jeho stanoviska. Konštatoval, že z povahy podkladu pre rozhodnutie – záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania, členmi Rady nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľa sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Súhlasil s tvrdením navrhovateľa, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazov, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania, keď písomný popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, pričom skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený aj v podobe záznamu vysielania, avšak vzhľadom na písomnú formu správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Tvrdenie navrhovateľa, že Rada sa neoboznámila s obsahom záznamu vyvrátil poukazom na obsah rozhodnutia ako aj administratívneho spisu, súčasťou ktorého je Zápisnica o hlasovaní Rady. Zdôraznil, že navrhovateľ v rámci správneho konania ani vo svojom písomnom stanovisku k predmetu správneho konania neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažoval záznam vysielania programu a jeho prepis/popis za sporný, nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania. V danej súvislosti

dal do pozornosti skôr vydané rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/2010, 3SŽ/22/2012. V prípade všetkých troch výrokových častí napadnutého rozhodnutia má za to, že sú formulované presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, nakoľko obsahujú čas, spôsob a miesto spáchania jednoznačne identifikovaného správneho deliktu.

Nesúhlasil s námietkou nesprávnosti použitého výkladu ust. § 35 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorého znenie by malo pripúšťať možnosť viacerých výkladov. Z gramatického výkladu slovného spojenia „jedno prerušenie na každý 30-minútový časový úsek“ jednoznačne vyplýva, že v každom jednom 30-minútovom časovom úseku môže byť zaradené len jedno reklamné prerušenie, takáto formulácia predmetného ustanovenia okrem počtu povolených prerušení reguluje aj spôsob ich zaraďovania a takýto výklad je navyše aj v súlade s účelom tohto ustanovenia, ktorým je zabezpečiť celistvosť programu a chrániť tak spotrebiteľa (diváka) pred príliš frekventovaným prerušovaním programov, ktoré by pôsobilo rušivo. Nepovažuje za logický a súladný s účelom smernice výklad navrhovateľa, že ak je možné prerušiť vysielaním reklamy úsek vysielania kratší ako 30 minút, je možné takto prerušiť aj ktorýkoľvek menej ako 30 minút trvajúci úsek vysielania programu nadväzujúceho na predchádzajúcich 30 minút trvajúci úsek vysielania. Úprava možnosti prerušenia vysielania trvajúceho menej ako 30 minút sa vzťahuje len na programy, ktorých celková dĺžka je menej ako 30 minút. V danej súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/114/11, na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽ/7/2012. Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. rovnako ako aj znenie čl. 20 ods. 2 Smernice 2010/13/EÚ o audiovizuálnych a mediálnych službách (AVMS) je síce nejednoznačné, ale len v tom, že z ich znenia nie je zrejmé, či sa trvaním audiovizuálneho diela myslí čistý čas diela (t.j. iba časť trvania diela bez reklamných prerušení), alebo hrubý čas diela (t.j. aj s reklamnými prerušeniami), pričom Rada v tomto prípade postupovala v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora vo veci C-6/98, *ARD c/a PRO Sieben Media AG*. Preto považoval návrh na prerušenie súdneho odvolacieho konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. za účelom položenia predbežnej otázky v súvislosti s výkladom čl. 20 ods. 2 Smernice o AVMS za nedôvodný.

K otázke odlišného vyhodnotenia sporných komunikátov ako (zároveň) reklamy poukázal na zásadný význam definície reklamy v ust. § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.,

rozdiel medzi legálnym účelom reklamy (podpora predaja, nákupu alebo nájmu alebo iný účinok sledovaný objednávatelom reklamy alebo vysielateľom) a legálnym účelom sponzorovania (poskytnutie plnenia na financovanie programov alebo vysielania a propagovanie sponzora). V prípade, ak akýkoľvek komunikát, vrátane sponzorského odkazu naplní definičné kritériá reklamy, je z pohľadu zákona č. 308/2000 Z. z. reklamou. Zdôraznil limity pre posudzovanie reklamy obsiahnuté vo výkladovej správe k Protokolu pozmeňujúcemu Európsky dohovor o cezhraničnej televízii, v zmysle ktorého by identifikácia sponzora za žiadnych okolností nemala obsahovať špecifické propagačné prvky (vyzývanie na nákup, zmienky o kvalite alebo účinnosti produktu atď.). Vyjadril sa k navrhovateľom použitým kritériám (nemajúcim oporu v legálnej definícii reklamy) na posúdenie určitého komunikátu ako reklamy, s ktorými sa stotožnil len čiastočne, pričom ako sporné vyhodnotil kritériá dĺžky spotu, označenie komunikátu a porovnávanie.

V nadväznosti na vyššieuvedené pri komunikátoch navrhovateľom prezentovaných ako sponzorský odkaz na sponzora MedicProgress, a.s., v rámci ktorého boli zmieňované produkty KONOPNÉ MAZANIE, NA SVALY A KLBY; KONOPNÉ MAZANIE EXTRA CHLADIVÉ považoval za rozhodujúce, že prezentované vyjadrenie malo za účel (aj) zvýšenie záujmu recipienta o daný produkt zvýrazňovaním jeho pozitívnych vlastností, a teda podporu predaja tohto produktu. Jednalo sa teda o reklamu bez ohľadu na to, že nedošlo k porovnávaniu s inými produktmi.

Pri komunikátoch navrhovateľom prezentovaných ako sponzorský odkaz na sponzora CITROËN SLOVAKIA, s.r.o., v rámci ktorého bol zmieňovaný produkt „Nový Citroën C4 Picasso“ s charakteristikou „Auto, s ktorým vám patrí celý svet“ považoval za rozhodujúce, že prezentované vyjadrenie malo za účel (aj) vzbudenie záujmu recipienta o daný produkt navodením výnimočného pocitu v súvislosti s vlastníctvom daného produktu prostredníctvom subjektívneho a nadneseného vyjadrenia. Účelom komunikátu bola teda podpora predaja tohto produktu, pričom je evidentný presvedčajúci charakter jednoznačne smerujúci k zvýšeniu záujmu divákov vytvorením pocitu výnimočnosti v súvislosti s vlastníctvom daného produktu.

Pri komunikátoch navrhovateľom prezentovaných ako sponzorský odkaz na sponzora COOP Jednota, v rámci ktorého bolo použité slovné spojenie „najviac slovenských výrobkov vám prináša COOP Jednota“ považoval za rozhodujúce, že prezentované vyjadrenie žiadnym

spôsobom neprispieva k identifikácii sponzora programu, jedná sa o pozitívne vyjadrenie, ktoré má za cieľ prilákať zákazníkov do jeho predajní. Dané vyjadrenie, svojim charakterom a spôsobom vyjadrovania malo za účel zvýšenie záujmu recipienta o nakupovanie v niektorej z predajní sponzora programu uvádzaním pozitívnych hodnotení jeho siete predajní, a teda (aj) prilákanie zákazníkov, a tým zvýšenie množstva predaných výrobkov. Jednalo sa teda o reklamu s evidentným presvedčajúcim charakterom, okrem toho obsahujúcu porovnanie s inými predajcami, ktorí vo svojich predajniach toľko slovenských výrobkov nemajú.

Za vecne správne a dôvodné považuje aj uloženie pokuty za odvysielanie príslušných komunikátov, označujúcich za sponzora programu Najlepšie počasie spoločnosť MedicProgress, a.s. (vyhodnotených ako reklama), pred a po odvysielaní programu, bezprostredne pred komunikátom označujúcim za ďalšieho sponzora programu spoločnosť Berlin Chemie-Menarini bez toho, aby bol divák informovaný, že končí vysielanie reklamy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku. Na pojednávaní súdu dňa 18.05.2016 oboznámil obsah spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis č. 108/SKO/2014 a vypočul prítomného povereného zástupcu odporcu.

Poverený zástupca odporcu sa v celosti pridržiaval obsahu písomného vyjadrenia k odvolaniu, v ktorom sa vysporiadal s námietkami odvolateľa voči rozhodnutiu, ktoré považuje za vydané v súlade so zákonom. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/17/2013, ktorým bolo rozhodované v obdobnom prípade, a preto žiadal napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu, ktorým bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinností podľa § 34 ods. 1, 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii

- (1) Poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.
- (2) Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.
- (3) Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.
- (4) Činnosť Rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „kancelária“).

Podľa § 32 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii

Reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávateľom reklamy alebo vysielateľom.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii

Vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní rozhlasovej programovej služby sa použijú na oddelenie zvukové prostriedky a vo vysielaní televíznej programovej služby zvukovo-obrazové alebo priestorové prostriedky.

Podľa § 35 ods.3 zákona o vysielaní a retransmisii

Pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, (§ 5 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, autorský zákon), okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa čl. 20 Smernice 2010/13/EÚ z 10.03.2013 o poskytovaní audiovizuálnych mediálnych služieb

1. Členské štáty zabezpečia, aby pri zaraďovaní televíznej reklamy alebo telenákupu do programov nebola pri zohľadnení prirodzených prestávok, dĺžky a povahy daného programu narušená integrita programov a neboli dotknuté práva držiteľov práv.

2. Vysielanie filmov vyrobených pre televíziu (okrem viacdielných sérií, seriálov a dokumentárnych programov), kinematografických diel a spravodajských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút. Vysielanie detských programov možno prerušovať televíznou reklamou a/alebo telenákupom jedenkrát za každé plánované obdobie v dĺžke najmenej 30 minút v prípade, že plánovaná dĺžka trvania tohto programu je viac ako 30 minút. Počas bohoslužieb nie je možné zaraďovať do vysielania televíznou reklamou ani telenákup.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii

Vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20% (12 min). Vysielací čas vyhradený reklame v čase od 19.00 hod. do 22.00 hod. nesmie presiahnuť u vysielateľa na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

Podľa § 64 zákona o vysielaní a retransmisii

(1) Za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

a) upozornenie na porušenie zákona,

- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

(2) Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

(3) Pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii

Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii

Na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov – správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods.1 zákona č. 71/1967 Zb. správneho poriadku

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických

osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku

Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydat' orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporca v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a nedopustil sa takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu na základe odvolania účastníka správneho konania, podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň je podstatné, vyhodnotenie toho, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, spáchal správny delikt, vyhodnotiť podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo, ako aj následky ním vzniknuté a vyhodnotiť

ich vplyv na výšku zákonom predvídanej sankcie. Zo zákona o vysielaní a retransmisii vyplýva objektívna zodpovednosť právnických osôb za správne delikty.

Z obsahu administratívneho spisu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím uložil úhrnnú sankciu 7000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v

- **§ 34 ods. 1** zákona 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ odvysielal dňa 23.11.2013 v čase cca o 20:21:57 hod. a cca o 20:28:43 hod. pred a po programe Najlepšie počasie komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť MedicProgress, a.s., ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. bez toho, aby bol v čase o cca 20:21:57 hod. na konci komunikátu a v čase o cca 20:28:43 hod. na začiatku komunikátu rozoznateľný a zreteľne oddelený od iných častí programovej služby tak, aby nebol zameniteľný s inými zložkami programovej služby; ďalej porušením povinnosti ustanovenej v

- **§ 35 ods. 3** zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že program „Čierny blesk“ odvysielaný na programovej službe JOJ dňa 23.11.2013 o cca 20:30 hod. v trvaní cca 145 minút a 19 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil zaradením reklamy päťkrát;

- **§ 36 ods. 2** zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 23.11.2013 odvysielal komunikáty označujúce sponzorov a napĺňajúce definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a reklamné bloky, v rozsahu prevyšujúcom povolený časový rozsah a to v čase od 20:00:00 hod. do 20:59:59 hod. v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 28 sekúnd, v čase od 21:00:00 hod. do 21:59:59 hod. v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 20 sekúnd, v čase od 22:00:00 hod. do 22:59:59 hod. v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 17 sekúnd.

Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „*Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila*“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Oznámením o začatí správneho konania zo dňa 28.01.2014 oznámil navrhovateľovi, že voči nemú začína správne konanie vo veci možného porušenia § 34 ods.1, § 35 ods. 3

a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s opísaným priebehom vysielania a súčasne ho vyzval, aby k predmetu správneho konania zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku najneskôr do 10 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia, a v tejto lehote sa tiež vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými sú záznam z vysielania programovej služby JOJ zo dňa 23.11.2013 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod. a prepis skutkového stavu tvoriaci prílohu oznámenia. Oznámenie s výzvou na vyjadrenie zo dňa 28.01.2014 bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 14.02.2014.

Navrhovateľ sa v určenej lehote nevyjadril. Odporca opätovnou výzvou na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní zo dňa 10.03.2014 vyzval navrhovateľa k podaniu stanoviska v lehote 5 dní. Výzva bola doručená právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 14.03.2014. V oboch výzvach odporca poučil navrhovateľa, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku.

Po prejednaní veci na rokovaní Rady pre vysielanie a retransmisiu dňa 29.04.2014 bolo jednohlasne prijaté uznesenie o preukázaní porušenia povinností vo všetkých troch bodoch, t.j. v celom rozsahu uvedenom v Oznámení o začatí správneho konania. Následne bolo vydané nepadnuté rozhodnutie odporcu, ktoré súd preskúmava v rozsahu predložených odvolacích dôvodov.

V prvom rade sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal skúmaním námietok porušenia procesných predpisov. Tvrdenie o nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť jeho výroku, vzhľadom na neuvedenie konkrétneho spôsobu spáchania skutku a najmä presnej identifikácie a popisu častí odvysielaného komunikátu, ktoré mali napĺňať definíciu reklamy, vrátane popisu, akým spôsobom túto definíciu reklamy mali naplniť, súd považuje za účelové.

Napadnuté rozhodnutie v časti výroku týkajúceho sa porušenia povinnosti podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. uvádza časové úseky, v ktorých bol vysielaný sporný komunikát spĺňajúci podmienky pre uznanie za reklamy v zmysle § 32 ods. 1 zákona

č. 308/2000 Z. z. bez zreteľného odlišenia od iných častí programovej služby. Právna analýza preukázania splnenia podmienok § 32 ods. 1 je uvedená v odôvodnení, nebolo by účelné predpokladať uvedenie tejto časti úvahy, resp. právneho vyhodnotenia do výroku rozhodnutia.

V časti výroku týkajúceho sa porušenia povinnosti podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. (stanovujúcim prípustný počet prerušení reklamným vysielaním v nadväznosti na to, akým násobkom 30-minútového vysielacieho úseku je celková doba vysielania programu) uvádza počet prerušení reklamou (5) v rámci úseku vysielania trvajúceho štyri ucelené 30-minútové úseky. Vzhľadom na skutočnosť, že ust. § 35 ods. 3 obsahuje len jednu konkrétnu úpravu prípustného počtu prerušení v nadväznosti na počet 30-minútových úsekov vysielania, považuje súd takúto formuláciu (aj keď vyžadujúcu určitú logickú úvahu adresáta) za dostatočnú. Do budúca by však bolo vhodné zvážiť bližšiu špecifikáciu výroku v prípade takéhoto správneho deliktu.

Za úplne nedôvodné považuje súd spochybňovanie dostatočnosti a úplnosti vytýkaného porušenia povinnosti podľa § 36 ods. 2, nakoľko odporca dostatočne upresnil rozsah reklamných blokov a komunikátov považovaných za reklamu, trvanie ktorých zohľadňoval a rovnako zrozumiteľne vyčíslil časový interval, o ktorý presahuje takto vysielaná reklama zákonom stanovené limity pre jednotlivé hodinové úseky vysielania ako aj pre obdobie sledované 19:00 – 22:00 hod..

Námietku pochybenia v súvislosti s priebehom dokazovania, konkrétne absenciu Zápisnice z rokovania Rady, ktorá by bola jediným dôkazným prostriedkom, spôsobilým osvedčiť, že členovia Rady sa skutočne oboznámili so záznamom vysielania programovej služby JOJ zo dňa 23.11.2013 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod., nepovažuje za opodstatnenú. Z predloženej Zápisnice o hlasovaní odporcu zo dňa 29.04.2014 jednoznačne vyplýva, že predmetom konania bolo monitorovanie vysielania programovej služby JOJ dňa 23.11.2013 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod.. Prítomní deväti členovia hlasovali za to, že odvysielaním konkrétne určených reklám a komunikátov (neuznaných navrhovateľom za reklamy) v konkrétne určených časových úsekoch došlo k porušeniu ustanovení § 34 ods. 1, § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.. Navrhovateľ nepredložil jediný dôkaz spochybňujúci to, že by sa jednotliví členovia Rady pred hlasovaním

neoboznámili s obsahom predmetného vysielania. Aj keď Zápisnica o hlasovaní zo dňa 29.04.2014 neobsahuje uvedenie ani opis toho, že a ako došlo k vzhladnutiu predmetného záznamu, z ostatných okolností vyplýva, že jednotliví členovia Rady sa s obsahom záznamu oboznámili. Nie je preto dôvodné považovať absenciu zápisnice o vzhladnutí záznamu vysielania za procesné pochybenie, ktoré by mohlo mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a preto naň súd pri svojom rozhodovaní neprihliadal. (§ 250i ods. 3 O.s.p.)

K otázke správnosti aplikácie ust. § 35 ods. 3 zákona, resp. námietky nejednoznačnosti jazykového výkladu ohľadne otázky možnosti prerušenia aj časového úseku neprevyšujúceho 30 minút, ak nadväzuje na predchádzajúci aspoň jeden 30-minútový úsek súd uvádza, že s touto otázkou sa opakovane vysporiadaval vo viacerých rozhodnutiach. V súlade s ustálenou judikatúrou teda Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasí ani s ďalšou námietkou navrhovateľa, ktorou namietal nesprávne právne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť rozhodnutia a vadu konania, keď citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 35 ods. 3 zákona o vysielaní tvrdil, že jazykový výklad predmetného ustanovenia je nejednoznačný a je z neho možné vyvodit' viacero interpretácií, nesúhlasiac s výkladom Rady.

Z úpravy čl. 1 ods. 1, 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy slovenskej republiky vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ako individuálneho správneho aktu.

Z právnej úpravy § 35 zákona č. 308/2000 Z. z. a čl. 20 ods. 1, 2 *Smernice 2010/13/EÚ* je zrejmy účel zákonodarcu stanoviť povinnosti vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákom, sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v neposlednom rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom

programe. Na základe gramatického a logického výkladu citovanej právnej normy - § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii a v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca povoľuje vysielateľovi prerušiť vysielanie spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela televíznou reklamou alebo telenákurom jedným prerušením na každý 30-minútový úsek.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasí s tvrdením navrhovateľa, že nedostatok právnej normy nie je možné odstrániť ani aplikačnou a interpretačnou praxou Rady, nakoľko nedostatok presnej špecifikácie právnej povinnosti vysielateľa v právnej norme nie je možné nahradiť správnu úvahou orgánu výkonnej moci. Taktiež súhlasí s jeho názorom, že ak je jednoznačné, že vzhľadom na absenciu presného, jasného a špecifického zákonného ustanovenia sa takáto povinnosť stáva pochybnou, pri jej hodnotení je potrebné aplikovať zásadu *in dubio mitius*, v rozsahu menej obmedzujúceho spôsobu splnenia povinností vyplývajúcich zo zákona o vysielaní. Nesúhlasí však s názorom navrhovateľa, že znenie právnej úpravy ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. je nepresné, nejasné a nedostatočne špecifikované, čo umožňuje jeho mnohostrannú interpretáciu a rovnako, že je nejednoznačné ustanovenie čl. 20 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10.03.2010, ktoré bolo transponované do zákona o vysielaní.

Ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii predstavuje transpozíciu ustanovenia čl. 20 ods. 2 Smernice. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky právna úprava uvedenej povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. ako aj v čl. 20 uvedenej Smernice je stanovená jasným a určitým spôsobom, a teda jednoznačne a nedovoľujúc mnohostranný výklad. Výklad právnej úpravy nastolený navrhovateľom, podľa ktorého predmetné ustanovenie rovnako umožňuje vyvodiť záver, že vysielateľ je oprávnený prerušiť program ľubovoľným počtom „reklamných“ prerušení v ľubovoľnom časovom rozstupe, za súčasného dodržania podmienky, že počet prerušení zodpovedá počtu 30-minútových úsekov vysielaného programu, nevychádza z obsahu právnej úpravy ustanovenej v citovaných právnych normách a navrhovateľ týmto výkladom neprimeraným spôsobom vybočuje z rámca obsahu ich znenia, zavádzajúcim spôsobom ich dopĺňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky takýto výklad navrhovateľa považoval za účelový.

Vychádzajúc z uvedeného považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh, aby predmetné odvolacie konanie prerušil a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s požiadavkou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke k výkladu a aplikácie ustanovenia čl. 20 ods. 2 Smernice, za nedôvodný, nakoľko právna úprava ustanovená v čl. 20 Smernice je jednoznačná a Rada v preskúvanom rozhodnutí porušenie právnej povinnosti navrhovateľom posúdila správne a v súlade s § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z..

K odvolaciemu dôvodu poukazujúcemu na odporcove nesprávne právne vyhodnotenie toho, či jednotlivé sporné komunikáty spĺňajú zákonné kritéria pre uznanie za reklamu v zmysle § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že sa stotožňuje s názorom odporcu, uvedeným v písomnom vyjadrení k odvolaniu o tom, že navrhovateľom použité kumulatívne kritériá, ako podmienka pre uznanie komunikátu za reklamu (komplexné hodnotenie, dĺžka spotu, objekt komunikátu, dynamickosť komunikátu, zaradenie komunikátu, označenie komunikátu, presvedčavý charakter, porovnávanie), ani ich vyhodnotenie v danej veci, nekorešpondujú s právnou úpravou ust. § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.. V dôsledku zahrnutia vysielania týchto komunikátov do celkového času vysielania reklamy došlo k prekročeniu zákonom stanoveného limitu pre prípustnú dĺžku reklamného vysielania v danom časovom úseku. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym vyhodnotením odporcu, podľa ktorého komunikáty odvysielané dňa 23.11.2013 v rámci poskytovania programovej služby JOJ, označujúce ako sponzora relácie Vyvolení – Dom snov od 20:02:56 hod. do 20:03:05 hod. a v čase od 22:56:30 hod. do 22:56:39 hod. spoločnosť CITROËN SLOVAKIA, s.r.o., ďalej ako sponzora relácie Najlepšie počasie od 20:21:57 hod. do 20:22:07 hod. spoločnosť MedicProgress, a.s.; ako sponzora relácie Nakupuje vám to od 22:41:48 hod. do 22:41:58 hod. spoločnosť COOP Jednota Slovensko, spotrebiteľské združenie, spĺňajú zákonné kritériá pre uznanie za reklamu. Za správne a určujúce považuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky nasledovné vyhodnotenie ich obsahu a účelu.

Sponzorský odkaz na sponzora MedicProgress, a.s., v rámci ktorého boli zmieňované produkty KONOPNÉ MAZANIE, NA SVALY A KLBY; KONOPNÉ MAZANIE, EXTRA CHLADIVÉ je reklamou bez ohľadu na to, že nedošlo k porovnávaniu s inými produktmi, nakoľko prezentované vyjadrenie malo za účel zvýšenie záujmu recipienta o daný produkt zvýrazňovaním jeho pozitívnych vlastností, a teda podporu predaja tohto produktu.

Sponzorský odkaz na sponzora CITROËN SLOVAKIA, s.r.o., v rámci ktorého bol zmieňovaný produkt „nový Citroën C4 Picasso“ s charakteristikou „Auto, s ktorým vám patrí celý svet“ je reklamou, nakoľko prezentované vyjadrenie malo za účel vzbudenie záujmu recipienta o daný produkt navodením výnimočného pocitu v súvislosti s vlastníctvom daného produktu prostredníctvom subjektívneho a nadneseného vyjadrenia. Účelom komunikátu bola podpora predaja tohto produktu, pričom je evidentný presvedčajúci charakter jednoznačne smerujúci k zvýšeniu záujmu divákov vytvorením pocitu výnimočnosti v súvislosti s vlastníctvom daného produktu.

Sponzorský odkaz na sponzora COOP Jednota, v rámci ktorého bolo použité slovné spojenie „najviac slovenských výrobkov vám prináša COOP Jednota“ je reklamou s evidentným presvedčujúcim charakterom, obsahujúcou aj porovnanie s inými predajcami, ktorí vo svojich predajniach toľko slovenských výrobkov nemajú. Účelom takéhoto vyjadrenie je zvýšenie záujmu recipienta o nakupovanie v niektorej z predajní sponzora programu, prilákanie zákazníkov do predajní sponzora uvádzaním pozitívnych hodnotení jeho siete predajní a tým zvýšenie množstva predaných výrobkov.

Vo vzťahu k všetkým odvolacím námietkam Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dôvody rozhodnutia odporcu považuje za logické, vyplývajúce zo skutkových zistení v danej veci. Rada skutkové zistenia kvalifikovala správne, keď konštatovala, že predmetnými skutkami boli naplnené znaky porušenia zákona podľa uvedených zákonných ustanovení. Odporca v napadnutom rozhodnutí dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnil svoje skutkové závery a správne úvahy, ktoré ho viedli k záveru uvedenému v preskúmanom rozhodnutí, pričom jeho záver je určitý a zrozumiteľný. Nebolo preukázané, že Rada by sa v konaní dopustila takej vady, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2

O.s.p. tak, že procesne neúspešnému navrhovateľovi nárok na ich náhradu nepriznal.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. mája 2016

JUDr. Elena K O V Á Ć O V Á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Dagmar Bartalská